

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 335/2010

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 12 ods. 4, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 101/2004 a jeho rozsudkom z 9. februára 2005 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Co 386/2009 z 19. mája 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. augusta 2010 doručená sťažnosť MUDr. D. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 12 ods. 4, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu

Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 101/2004 a jeho rozsudkom z 9. februára 2005 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 386/2009 z 19. mája 2010 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že okresný súd rozsudkom z 9. februára 2005 v právnej veci navrhovateľa – obchodnej spoločnosti K., a. s. (ďalej aj „navrhovateľ“), uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť sumu 802,53 € spolu s príslušenstvom. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie. Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil prvostupňové rozhodnutie. So skutkovými zisteniami a právnymi závermi súdov v napadnutých rozsudkoch sa sťažovateľ nestotožnil, keď argumentoval, že *„Sťažovateľ riadne a načas ohlásil poistnú udalosť S., a. s. dňa 08. 11. 2000... Sťažovateľ bol riadne poistený, riadne ohlásil poistnú udalosť a nedostal žiadnu výzvu od poisťovne na predloženie dokladov, poisťovňa mala plniť svoju povinnosť zaplatiť škodu.“*

3. Vo vzťahu k postupu okresného súdu a jeho rozsudku z 9. februára 2005 sťažovateľ uviedol, že *„Zákonná sudkyňa si neplnila svoje úradné povinnosti a pozmenila súdny spis tak, že zo spisu odstránila dôkaz o zaplatení poistného sťažovateľom, vyhodila dôkazy 2x, ktoré boli v prospech sťažovateľa a sudkyňa nevyhodnotila dôkaz – doručovanie výzvy, pretože poisťovňa nevedela doručenie výzvy preukázať.“*

Zákonná sudkyňa zadržovala odvolanie proti uzneseniu 16 C/101/2004-69... až do roku 2010, kedy bolo odvolanie odoslané odvolaciemu súdu.“ Vo vzťahu k namietanému rozsudku krajského súdu sťažovateľ uviedol, že *„... porušil právo na spravodlivé súdne konanie, konal neverejne a znemožnil sa sťažovateľovi brániť a vyjadriť k dôkazom. V odôvodnení senát klamal a na základe klamstva rozhodol svojvoľne a proti spravodlivému súdnemu konaniu a rozhodovaniu.“*

4. Sťažovateľ požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom z dôvodu, že *„nemá žiaden príjem, je nositeľom ŤZP, nemá možnosť pracovať pre zlý zdravotný stav...“*. Na základe argumentácie v sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd v jeho veci nálezom rozhodol:

„II.A Okresný súd Bratislava II v konaní 16 C 101/2004 a Krajský súd Bratislava porušovali základné práva D. B. garantované čl. 12 ods. 4, čl. 48 ods. 2 a čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru.

II.B Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok krajského súdu Bratislava 4 Co/386/2009-237 z dňa 19. 05. 2010 aj rozsudok Okresného súdu Bratislava II 16C/101/2004-69 z dňa 09. 02. 2005, pretože sú protizákonné.

II.C Ústavný súd prikazuje Okresnému súdu Bratislava II zaplatiť D. B. satisfakciu vo výške 25.000 EUR za marenie práv v dĺžke 10-rokov a prikazuje Krajskému súdu zaplatiť... satisfakciu vo výške 50.000 EUR... Okresný súd Bratislava II je povinný zaplatiť trovy advokáta aj sťažovateľa v lehote 15 dní.

II.D Ústavný súd podáva trestné oznámenie proti zákonnej sudkyňi JUDr. A. S. a senátu JUDr. V. K. JUDr. A. H. a JUDr. Z. P. z dôvodu páchania trestných činov podľa § 326, 344, 155 Tr. z.

Ústavný súd zbavuje uvedené sudkyne sudcovskej imunity a umožňuje tak trestné stíhanie.“

II.

5. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy,

na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.A

K namietanému porušeniu základných práv a slobôd podľa čl. 12 ods. 4 a čl. 46 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 13 dohovoru rozsudkom okresného súdu č. k. 16 C 101/2004-69 z 9. februára 2005

7. V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, ktorý znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jej dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

8. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok okresného súdu v právnej veci sťažovateľa, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti tomuto rozhodnutiu bolo možné podať odvolanie (čo sťažovateľ aj využil), a preto sťažnosť v tejto časti bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.B

K namietanému porušeniu základných práv a slobôd podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu č. k. 16 C 101/2004-69 z 9. februára 2005

9. Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

10. Ústavný súd v predmetnej veci zistil, že sťažovateľ sa v podanej sťažnosti okrem iného domáha preskúmania rozsudku okresného súdu č. k. 16 C 101/2004-69 z 9. februára 2005, ktoré už ústavný súd posudzoval v konaní vedenom pod sp. zn. IV. ÚS 412/09 a svojím uznesením z 10. decembra 2009 rozhodol o odmietnutí sťažovateľom podanej sťažnosti v časti z dôvodu nedostatku svojej právomoci a v časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Teda ten istý nárok na ochranu ústavnosti uplatnil sťažovateľ aj v tomto konaní. Tvrdí, že boli porušené jeho základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 101/2004 a jeho rozsudkom z 9. februára 2005. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd by mal opätovne konať a rozhodovať vo veci, o ktorej už rozhodol v konaní vedenom pod sp. zn. IV. ÚS 412/09.

11. Vzhľadom na uvedené (bod 9 a 10) sťažnosť sťažovateľa v tejto časti nie je prípustná pre prekážku rozhodnutej veci, a preto ústavný súd rozhodol o nej tak, že ju odmietol pre neprípustnosť [§ 24 písm. a) zákona o ústavnom súde].

II.C

K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv namietaným rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 Co 386/2009 z 19. mája 2010

12. Sťažovateľ namietal aj porušenie v petite označených práv namietaným rozsudkom krajského súdu (ktorý potvrdil prvostupňový rozsudok, pozn.) z dôvodu, že tento

inter alia „... konal neverejne a znemožnil sa sťažovateľovi brániť a vyjadriť k dôkazom. V odôvodnení senát klamal a... rozhodol svojvoľne...“ (bližšie bod 3).

13. V danom prípade podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ nevyčerpal všetky prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd v systéme všeobecných súdov účinne poskytuje, keďže proti namietanému rozsudku krajského súdu môže/mohol podať dovolanie podľa § 237 písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). Túto skutočnosť si sťažovateľ uvedomoval, keď v sťažnosti (bod I.G) výslovne uviedol, že „dovolanie... nepodá“. Totiž v sťažnosti tvrdený dôvod spočívajúci v obmedzení prístupu k súdu (bod 3 a 12) je dovolacím dôvodom podľa už uvedeného § 237 písm. f) OSP (dovolanie je tiež prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom). Sťažovateľom tvrdené pochybenia krajského súdu v jeho postupe v odvolacom konaní tvoria relevantnú časť sťažovateľových námietok v podanej sťažnosti.

14. Ústavou daná právomoc neumožňuje ústavnému súdu nahrádzať rozhodovaciu činnosť (právomoc) všeobecných súdov, ak je táto založená zákonom alebo na základe zákona, t. j. v danom prípade na základe uplatnenia postupu podľa § 237 písm. f) OSP. Ústavný súd môže založiť svoju právomoc na konanie až vtedy, ak fyzická alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv. Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si sťažovateľ ako účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, naopak čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne požaduje vyčerpanie všetkých sťažovateľovi dostupných a účinných prostriedkov nápravy. Aj podľa stabilnej judikatúry ústavný súd nie je oprávnený poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol domôcť ochrany v konaní pred všeobecným súdom vlastnými, dovolenými a Občianskym súdnym poriadkom ustanovenými procesnými úkonmi (I. ÚS 161/02, I. ÚS 79/07).

15. Ako to vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Keďže proti napadnutému rozsudku je/bolo možné zo sťažovateľom tvrdeného dôvodu podať dovolanie [§ 237 písm. f) OSP], právomoc poskytnúť ochranu označeným základným právam sťažovateľa má/mal Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, čím bola zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu. Z uvedených dôvodov bola preto aj táto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov konania uznesením ako neprípustná odmietnutá.

16. Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd nepovažoval za dôvodné zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa. Rovnako sa ústavný súd nezaoberal požiadavkou sťažovateľa,

(i) aby ústavný súd podal trestné oznámenie, pretože takúto kompetenciu nemá, tú má napr. sťažovateľ,

(ii) a aby zbavil bližšie označené sudkyne imunity, pretože sťažovateľ nie je osobou oprávnenou podať žiadosť na vydanie súhlasu na trestné stíhanie sudcu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2010